

Adam Jiroušek - Dům u Býka

Na konci opuštěné vesnice nazvané Chýše Jedová stál starý dům. Nikdo v něm už dlouho nežil. Povídalo se, že tam straší. V noci tu procházel duch býka a lidé se báli. Jednoho dne se unavený pocestný potřeboval někde vyspat a narazil na tento zchátralý dům. Byl podzimní den a utrápený muž hledal, kam by složil hlavu. Nikdo ho nikde nechtěl nechat přespat. Tak šel do opuštěného stavení. Lehl si na seno, které tam našel, pod hlavu si dal složený kabát a usnul. Zanedlouho ho však něco probudilo. Byl to silný úder do dveří. Vstal tedy a šel se podívat.

Vtom proběhl dveřmi býk, který divoce skotačil po místnosti. Všechno ničil a převracel. Po chvíli se uklidnil, podíval se na pocestného a vydechl. Šla mu z nosu pára. Náhle zahrabal kopytem a vyletěl za dveře. Byla tma, mlha a mrzlo. Muž viděl stopy býka, a tak se za nimi vydal. Šel po nich a dostal se až k lesu. Když se rozhlédl, uviděl na pařezu starého muže, který na něj koukal a ukazoval mu, aby si přisedl.

Muž začal vyprávět svůj smutný příběh, že byl kdysi špatným hospodářem, trápil zvířata, a proto byl odsouzen k tomu, aby po smrti každý den strašil v domě v podobě býka. Vysvobodit ho mohl pouze ten, který jeho běsnění přes noc vydrží a z domu neuteče. A od té doby již opravdu býka nikdo neviděl a do domu se opět nastěhovali lidé. Zřídili si zde restauraci, která dodnes nese název U Býka.

Aleš Gürtler - Lví dům

Byl jednou jeden dům a nazýval se Lví dům. Nazýval se tak, protože před tím, než byl tento dům postaven, stál tu cirkus. Cirkus byl velmi oblíbený, protože tam vystupoval bájný lev Leo. Bájný mu lidé říkali kvůli jeho nadpřirozeným schopnostem. V té době ho každý miloval, všude se prodávaly masky s jeho podobiznou a nebylo člověka, který by jej neznal. Lidé si mysleli, že má lev nadpřirozené schopnosti, protože uměl skoky, které nedokázal žádný jiný lev, a přitom svým pohledem a zvláštním řevem dokázal léčit lidi. Cirkus navštěvovala spousta lidí jak nemocných, tak zdravých, po jeho vystoupení byli všichni tak nadšeni, že dokázali zapomenout na své potíže, nemoci a odcházeli jak znovuzrození. Leo se stal známým po celé zemi i v cizině.

Nebylo lehké se na jeho vystoupení dostat a zažít s ním všechny jeho neskutečné ladné skoky a jeho léčivý pohled a řev. Po ukončení své cirkusové kariéry byl Leo dále navštěvován ve svém výběhu, a i když již pro svůj věk nemohl předvádět to, co dokázal v minulosti, jeho léčivý pohled zůstal stejný. Po jeho smrti cirkus zanikl, ale jeho odkaz na místě zůstal navždy, a tak byl dům označen jako Lví. Na památku Lea byla na jeho fasádě vytvořena podobizna lva. Dům je nyní označován jako Lví.

Filip Joudal - Nová pardubická pověst

V centru města Pardubice kdysi stával dům. Nebyl velký ani malý, ale velmi zajímavý a tajemný. Byl celý modrý s tmavě modrými okenicemi i dveřmi a nad štítem měl do omítky vyrytý znak vodnáře. Zajímavý byl, protože v něm bydlel hodně bohatý, chytrý, ale i záhadný muž jménem Stanislav Vodnář, což je docela příhodné příjmení, protože se narodil 11. února ve znaku vodnáře. Kvůli tomu si také nechal nad štít vyrýt ten znak. Bylo o něm známo, že je čaroděj a že umí vzkřísit mrtvé. Bohužel byl malý okruh lidí, kteří byli jeho věrnými zákazníky. A všichni, kdo u něj někdy byli, se museli zapřísáhnout, že nikomu nevyzradí, co ve svém domě dělá a jak čaruje.

Naštěstí se jednou jeden pán v horečné diskusi o týrání zvířat prořekl, že vlastně i Stanislav Vodnář dělá pokusy na zvířatech, tak proč by on měl chránit dobytek a skot. A takto vyrazil celé hospodě U Štiky, že pan Vodnář u sebe doma zkouší svá kouzla a magii na nebohých zvířatech. Ihned se spustila další horečná debata o tom, jestli je to pravda nebo ne. Potom z davu někdo vykřikl, že se ho půjde zeptat. Všichni s tím nápadem souhlasili, a tak se asi třicet nevrlych štamgastů vydalo na náměstí. Ten největší a zároveň nejobemnější zaklepal hlasitě na velké dřevěné dveře. Chvíli se nic nedělo, až se najednou otevřela jedna z okenic a z ní vystrčila hlavu Vodnářova služebná. Ta se skupinu před domem snažila uklidnit a přesvědčit, aby šli domů, že pan Vodnář potřebuje klid. Ale pár statečných neurvalců zazvonilo ještě čtyřikrát, pokaždé vykoukla služebná a odháněla je a prosila, ať odejdou. Nakonec zůstali jen čtyři, kteří se chtěli dozvědět, jestli Vodnář opravdu dělá pokusy na zvířatech.

Už se stmívalo a pan Vodnář byl už opravdu dopálený, a tak vykoukl z okna a řekl: „Přiznávám, že zkouším na zvířatech svou magii, ale už jděte domů a nechte mě na pokoji.“ Zabouchl okenici a bylo ticho. Ráno se před jeho domem sešly snad celé Pardubice. Nikdo ve městě totiž nesouhlasil s týráním zvířat. Každý den, celé týdny a měsíce před jeho dům chodili protestovat měšťané. Až jednou před dům vyšla mladá služebná a s uplakanýma očima řekla, že se pan Vodnář kvůli nim utrápil k smrti. Podívala se vyčítavě mezi lidi a podala jednomu z nich dopis, který před svou smrtí vlastní rukou napsal. Na starém umazaném papíře bylo napsáno: „Pokud v mém domě bude bydlet člověk jiného znamení, než je vodnář, do roka onemocní a zemře!“ Ten muž dopis přečetl nahlas, aby to všichni slyšeli.

Celý dav náhle ztichl a lidé se začali rozcházet, nikdo tomu nechtěl uvěřit. Jen Přemysl Vavřinec se snažil být optimistický a říkal, že Vodnář byl starý blázen a že je to hloupost, ale ostatní tomu prokletí věřili. Aby Přemysl ostatní přesvědčil, že se jedná o pouhou lež, rozhodl se na měsíc přestěhovat do opuštěného domu po panu Vodnářovi. Byl narozen ve znaku býka, a jak známo býk si nic nenechá rozmluvit. Po měsíci se vše zdálo být v pořádku, Přemysl byl zdravý jako rybička. Ovšem po roce, když na ten incident všichni i on sám zapomněli, dostal smrtelnou nemoc. Dlouho s osudem bojoval, ale nakonec podlehl nemoci i prokletí. Od té doby tam nikdo nebydlel a domu se začalo říkat Vodnářův dům po tajemném majiteli.

Eliška Musílková - U Dvou lvů

Byl jednou jeden dům. V domě prý žil moudrý stařík. Nikdo staříka moc neznal a ani neměl příliš rád, protože nikdy s nikým nemluvil. Jednoho dne však prošel stařík malým náměstím. Lidé okolo něj udiveně hleděli, jak si to vesele kráčí. Šuškali si, kam asi stařík mohl jít.

O pár dní později někdo zahlédl staříka, jak sedí na své zahrádce a hraje si s koťaty, pro které si jistě ten den šel. Koťata byla dvě. Byla krásná a hravá, zbarvená přesně jako lvi. A jak se tak měsíc s měsícem sešel, rok s rokem, staříka už dlouho nikdo nezahlédl. Až jednou, když právě dědeček krmil svá dříve malá roztomilá koťátka, ze kterých teď byli dva obrovští lvi s tesáky jako lidská dlaň.

Po vsi, kde stařík bydlel, se to velice rychle rozneslo. Všichni obyvatelé vesnice se domu začali vyhýbat a nikdo tam nechtěl jít. Dům začínal chátrat a zarůstat břečtanem. Až jednoho dne se místní lidé rozhodli, že to takhle dál nejde. Kdo prošel okolo domu, slyšel podivné zvuky. A tak se obyvatelé rozhodli, že zjistí, co je stařík a jeho lvi zač. Sešli před zchátralým domem. Volali, klepali, křičeli, bouchali, ale stařík pořád nikde. Tři odvážní muži rozhodli, že to prostě zjistí, přelezli branku a plížili se po staříkově zahradě.

Došli skoro až ke dveřím starého domu, když vtom na jednoho z mužů skočil obrovský lev a muže povalil. Druhý muž se ani nestačil otočit a už ležel na zemi a nad ním se tyčila obrovská lvice. Třetí muž neschopný jediného pohybu vyděšeně hleděl na rozzuřená zvířata.

Naštěstí v tu chvíli vyběhl ven stařík a lvy uklidnil, že je to jen návštěva, sice nevítaná, ale známá. Lvi byli výborně vycvičení a stařík byl šťastný, že je má, že úplně zapomněl na okolní svět. Potom místní lidi seznámil se svými lvy, aby se jich už nikdy nebáli. A od té doby se tomu zchátralému domu v malé vesničce říká dům U Dvou lvů.

Karolina Mišková - Dům U Tří raků

V Radhošti se nachází dům U Tří raků. Nazývá se tak kvůli podivnému příběhu. Jednoho dne se ve statku na konci vesnice Radhošť narodili tři synové. Statkář měl velkou radost, tak pořádal parádní oslavu. Jedli a pili až do rána druhého dne. Když bylo synům pět let, začali se učit, jak pečovat o zvířata, aby se mohli starat o statek, který se předával z generace na generaci. Jelikož se statek nacházel u jezera, tak se od malička učili plavat a chytat ryby. Když bylo chlapcům patnáct let, jejich tatínek velmi onemocněl. Maminka byla nešťastná.

Nejstarší syn jednoho dne řekl: „Vydám se pro doktora, který určitě bude vědět, co tatínkovi je.“ Tak tedy jel. Když se vrátil zpátky, lékař řekl, že neumí statkářovu nemoc vyléčit. Maminka byla ještě více nešťastná. Jednoho dne k nim přišla paní z fary, která se starala o faráře a byla známá tím, že věděla o všem, co se kde šustlo. Když si tak se smutnou maminka povídala, prozradila jí, že existuje rostlina, která by mohla statkáři pomoci, ale že se nachází na ostrůvku uprostřed jezera a chrání ji velký rak. Druhý den

se nabídl nejstarší syn, že pro zázračnou rostlinu dopluje. Však když doplul k ostrůvku a vylodil se, vyskočil z křoví velký rak a štípl ho svým jedovatým klepetem do ruky. Jed okamžitě zapůsobil a zabil nejstaršího statkářova syna. Jakmile tělo padlo na zem, na břehu jezera vyrostla socha raka. Když maminka spatřila sochu, ihned poslala druhého syna, aby dohlédl na bratra.

Chlapec dorazil na ostrůvek uprostřed jezera a spatřil svého mrtvého bratra. Když se však snažil projít kolem spícího raka, šlápl na větvičku, která pod ním zapraskala, a tím vzbudila spícího raka, který ho štípl. Když dopadlo tělo druhého bratra na zem, vyrostla na břehu jezera vedle první sochy raka druhá socha. Spatřil ji nemladší statkářův syn a rozhodl se vyrazit za bratry. Na ostrůvku uviděl mrtvé bratry. Jelikož rozuměl zvířatům, poprosil raka, aby mu půjčil květinu, kterou by mohl svého otce a bratry oživit. Když ji vrátil, vyrostla na břehu další socha raka, aby varovala lidi před rakem, který možná vůbec nebyl zlý. A od té doby se říká domu na konci Radhoště dům U Tří raků.